

Riječi imaju moć

Lične stvari najviše bole, ali se često te lične stvari i stavljaju na papir. Nije lako podnositi gurkanje i udaranje svakodneвно na školskim hodnicima, pa čak nekad i ispred zgrade, od strane ljudi među kojima se čovjek treba osjećati sigurno. To nije nimalo lako, a još je teže nikada nemati spreman odgovor i ne znati se odbraniti ni od verbalnog uznemiravanja. A najgore je kad misliš kako je nemoguće bilo kome objasniti i sročiti svoje osjećaje.

Većina ljudi nije svjesna koliko snage čak i najkraća riječ posjeduje. Stalno ih koristimo, pa ih čovjek počne uzimati zdravo za gotovo, ne shvaćajući kako onaj koji zna procijeniti važnost onoga što izgovori i kontrolisati svoje misli i nagone pobjeđuje u svakom komunikacijskom okršaju. Ipak, moć ne mora posjedovati i snagu. Riječi mogu biti i krhke i jednostavne, podređene svome značenju i njihovoj potrebi. Nevjerojatna je činjenica da skup običnih slova i riječi može bez većih poteškoća stvoriti mnoge nove svjetove i univerzume, prepune namaštanih bića i ideja. Koliko, ustvari, boje stvaraju te crne linije na toj bijeloj podlozi, te izgledaju kao najdosadniji vidik na svijetu, a kriju beskonačna prostranstva šarenila. Većina svijeta nastala je tako što je netko prvo umočio pero u mastilo i preslikao ga na papir. Svaki film i svaka predstava iza sve svoje raskoši i spektakla kriju običan i loše uvezani scenarij, na čije je stvaranje netko prosuo svoju dušu, a nervozna gospođa u kopirnici nije imala dovoljno strpljenja i nije se potrudila uvezati ga malo pažljivije. Svaki novi izum počeo je patentom u koji nitko nije vjerovao osim njegovog stvaratelja i sretnog vizionara, koji je prihvatio tu novu ideju i taj korak ka napretku. I svaka pripovijetka i legenda, prepuna detalja i povijesti, nastala je samo jednom riječi, kada je neki djed svome unuku prozborio: "Čuj..." i nesvjesno zakotrljao kamen mašte niz brdo čovječanstva i taj kamen se povećavao i postajao brži sve dok se nije dokotrljao do nas. Mi ćemo ga nadograditi i otkotrljati dalje, sve dok ne stigne do litice vremena i padne u more vječnosti. Volio bih misliti kako će zauvijek postojati barem jedno uho koje će slušati i barem jedna usta koja će prenositi dalje, ako već nestane mastila, pera i papira, ali to su puste želje. Znam samo da su te riječi, koje nose povijest čitavog svemira, ipak bile dovoljno milosrdne da pomognu malom debelom dječaku koji se jedino njima mogao i braniti protiv neprestalnih verbalnih prostakluka.

Samo zbog njih on se izborio sa samim sobom i postao netko na koga je mogao biti barem malo ponosan. Naučivši upravljati svojim odlukama i povećavajući svoj vokabular, uspio je razviti svoj stav i svoje mišljenje, te se napokon prestaje plašiti boje svoga glasa i odlučuje svijetu reći ono što je taj svijet odavno trebao čuti. Barem on tako veličanstveno voli gledati na svoj minijaturni razvitak i sve svoje subjektivne pobjede.

I na kraju svega, opet ga je papir dočekaao, željno iščekujući nove riječi i rečenice koje će mu se na trenutak učiniti božanstvenim, ali će ubrzo biti zaboravljene i smatrane sramotnim jer će ih zamijeniti još novije i još jače, koje će biti samo jedan sićušni korak ka ličnom i subjektivnom savršenstvu koje će možda imati šansu i trajati dok se vječnost ne uruši.

Luka Marjanović, IVb
Katolički školski centar "Sv. Franjo", Tuzla